

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 5 квітня 2012 року № 14 (437)

УКРАЇНСЬКИЙ ФЛОТ – НАЗАВЖДИ!

Двадцять років тому, п'ятого квітня 1992 року Президент України Леонід Кравчук підписав Указ про створення Військово-Морських Сил України та призначив командувачем ВМСУ Бориса Кожина. Саме ця дата мала б на державному рівні відзначатися в Українській державі: адже від неї розпочинається новітня історія Українського Флоту.

"У буремні доленосні роки у Криму ми відстояли наші українські національні інтереси та створили ВМС України, як найважливіший фактор стабільності у Севастополі, Криму, регіоні, – пише Борис Кожин. – Із натхненням згадую подію 5 квітня 1992 року, коли Президентом України Л.М. Кравчуком я був призначений на посаду командувача ВМС України і 8 квітня провів першу прес-конференцію для українських і закордонних ЗМІ. Світ облетіла вістка про створення Українського флоту. З усіх куточків СНД до ВМС України в Севастополь поїхали офіцери. Вони були високопатріотичні українці. Вони залишили сім'ї, оселі, майно далеко на сході та півночі і приїхали за покликом душі на свою рідну українську землю, щоб весь свій досвід, талант, уміння покласти на вівтар Української держави і відродити свій Український флот. Слава і подяка Вам – патріоти, вірні сини України! Особливо хочу відзначити офіцерів СОУ, які служили на кораблях та частинах ЧФ в Криму і в складні часи 1991–1992 рр. зробили свій героїчний вибір – віддали себе Україні, Українському народові! Це були не слова на захист України, не гасла. Це були справжні героїчні вчинки гідних нащадків видатних, самовідданих захисників свого народу – від запорозьких козаків до українських повстанців. Вони ризикували собою та своїми сім'ями. Та доля рідної України була для них понад усе!

Ми починали із нуля. Без флоту, без людей, без кораблів. З одного боку, під тиском комуно-шовінізму у Севастополі було дуже важко, а з іншого, маючи високопатріотичну команду, організаційну групу по відродженню Українського флоту, – дуже легко, бо кожний розумів із півслова, що треба робити, і виконував поставлене завдання надзвичайно сумлінно, адже ми створювали високопатріотичні ВМС України, і покладали на них високі надії. Це був патріотизм на практиці на сучасному етапі. І як підсумок, через два роки ми відродили ВМС України, які на той час нараховували понад 10 тисяч осіб, підрозділи авіації, МП, учбовий заклад, понад 10 сучасних кораблів тощо. ВМСУ відроджені назавжди!

Створюючи ВМС України, ми прагнули бачити їх за євроатлантичними стандартами. Ми прагнули бачити на Флоті високосвідомих, відданих Україні військовослужбовців, виховувати молодь на прикладах українських звитяжців, на основі Української національної ідеї – українського Прапора, Герба, Гімну, української мови, історії, культури, віри. Щоб після служби на Флоті, молоді люди вливались в українське суспільство, як сформовані патріоти України, для яких уже не страшні ні прояви сепаратизму, ні комуно-шовіністичні загрози чи криза влади... Щоб пам'ятали: ми – українці, а Україна – наша Земля!"

Продовження теми на стор. 4–5, 7.

ХРЕСНА ХОДА

ВШАНУВАЛИ РОЗП'ЯТОГО СПАСИТЕЛЯ

30 березня у с.Суховоля Городоцького району на Львівщині уже традиційно, як і кожного року поспіль на Великий піст, відбулася Хресна Дорога.

Парафіяни церкви св. І.Богослова почали збиратись у храмі о 16.00. Настоятель храму отець Ігор Головчак розпочав Хресну Дорогу з початкової молитви і реколекції, далі громада рушила вулицями села. Попереду усіх хлопці з Конгресу Українських Націоналістів позмінно несли на плечах великий хрест. За розп'яттям йшли священики, а за ними дівчата з церковного хору співали страсних пісень. Над колоною вірних майоріли Державний синьо-жовтий та бандерівський червоно-чорний прапори.

Біля кожної фігури Матері Божої чи розп'ятого Ісуса Христа, що зустрічалися на подвір'ях суховільчан, процесія зупинялася, і священники о.Ігор або сотрудник о.Назар читали одну з чотирнадцяти стацій Хресної Дороги. Після читання стацій почалася коротенька реколекція на релігійну тему, яку виголошував реколектант о.Теодор. Уся процесія налічувала кількасот парафіян, кожен ніс у руках запалену лампадку, з уст кожного лунала молитва. Молоді хлопці і дівчата з молодіжної референтури КУН були одягнені в однострої та несли у руках запалені смолоскипи.

Незважаючи на сильний холодний вітер і дощ зі снігом, серед парафіяльної громади було багато старших людей і малих дітей. Над усіма нами витав дух побожності і любові до ближнього, що важко передати словами. Закінчилася Хресна Дорога, коли вже сутеніло, на території колишнього монастиря,а тепер – школи, біля пам'ятної таблиці митрополиту Андреєві Шептицькому.

Любомир МІКЛУШ,
голова осередку КУН с.Суховоля

ІНІЦІАТИВА "ПЕРШОГО ГРУДНЯ"

"НАМ ПОТРІБНО ПОВЕРНУТИСЯ ДО ЗАКОНУ І ПРАВДИ"

Сьогодні в Українському домі відбувається Національний круглий стіл "Місія інтелігенції та вільних людей України", на якому українська інтелігенція збирається будити людей словом.

Учасники ініціативи "Першого грудня" скликали Національний круглий стіл для обговорення ситуації в Україні та шляхів її розвитку.

Про наміри його організаторів на прес-конференції в УНІАН повідомив колишній глава Української греко-католицької церкви Блаженніший Любомир Гузар.

В ініціативі, до якої входить Л.Гузар, наголосили, що Національний круглий стіл – це один із перших кроків з формування нового порядку денного країни. Передбачається, що участь у заході візьмуть знакові постаті з різних суспільних сфер, щоб спільно шукати відповіді на виклики сьогодення та формулювати практичні суспільні завдання. Національний круглий стіл має стати новим суспільним інститутом вираження суверенної волі громадянського суспільства.

Л.Гузар нагадав, що 1 грудня 2011 року предстоятелі трьох церков: Української православної церкви Київського патріархату, Української православної церкви Московського патріархату та Української греко-католицької церкви у своєму зверненні до громадськості та інтелігенції фактично виступили з ініціативою провести такий круглий стіл.

"Ми відповіли на заклик предстоятелів церков і хочемо, щоб ця ініціатива поширилась серед людей, які будуть активно брати участь в тому, щоб країна, яка пішла іншим шляхом, стала на правильний шлях, на шлях добра", – сказав Блаженніший.

Він наголосив, що ініціатори Національного круглого столу хочуть виправити "напрямок нашого ходу, і це ми вважаємо головним завданням".

Л.Гузар підкреслив, що ініціатори заходу не хочуть створювати якусь організацію, а мають намір провести грунтовну розмову, висновки з якої були б втілені в життя. "Це не має бути якийсь дискусійний клуб. Наше бажання – щоб те, що ми обговоримо, втілювалось в життя", – сказав Л.Гузар.

Він зауважив, що сьогодні людей необхідно "пробуджувати і кликати їх до добра". "І це ми вважаємо нашим першим і головним завданням", – наголосив колишній глава УГКЦ.

Закінчення на 2-й стор.

ПРАВЕДНИКИ СВІТУ

НАТАЛІЯ ШУХЕВИЧ ПЕРЕХОВУВАЛА ЄВРЕЙСЬКУ ДІВЧИНКУ

Ірина РАЙХЕНБЕРГ. 1950-ті роки

З вересня 1942 по лютий 1943 Наталія Шухевич, дружина Головного командира УПА Романа Шухевича, переховувала в своєму будинку від переслідування сусідську єврейську дівчинку Ірину Райхенберг (в іншій транскрипції Райсинберг, Райтенберг), якій у той час було сім років.

У спогадах пан Юрій, син Романа Шухевича, згадує, що на початку війни сім'я Шухевичів мешкала у Львові, на вулиці Королеви Ядвіги, де їхніми сусідами була єврейська сім'я Вольфа і Ружі Райхенберг, які володіли магазином тканин. Їхню старшу дочку Ірму Райхенберг застрелили на вулиці в 1942 р., а молодша Ірина почала жити в сім'ї Шухевичів. Вона готувалася піти до школи.

Роман Шухевич, використовуючи свої можливості, допоміг виготовити для дівчинки нові документи на ім'я українки Ірини Василівни Рижко. Рік народження дівчинки було змінено з 1936 на 1937-ий. Відповідно до нових документів Ірина значилася дочкою загиблого радянського офіцера.

Після того, як 1943 року гестапо заарештувало Наталію Шухевич, Романові Шухевичу вдалося переправити дівчинку в сирітський притулок при жіночому греко-католицькому монастирі Василіанок в Пилипові, поблизу містечка Куликів, що за 30 кілометрів від Львова, де Ірина і перебувала до кінця війни, переживши окупацію і Голокост.

У 1956 році Ірина надіслала настоятельниці монастиря лист зі своєю фотокарткою. Врятована жінка мешкала в Україні і померла 2007 року в Києві у віці 72 років. У Києві мешкає її син Володимир. Юрій Шухевич зустрічався з ним уже після смерті його матері.

Прізвище Райхенберг міститься в базі даних жертв меморіалу Яд-Вашем в Ізраїлі.

УІС

ЮВІЛЕЙ

В ІМ'Я ПОСТУПУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ І НАЦІЇ

Поважним ювілеєм – 80-річчям – березневі дні постукали у двері колишнього політичного в'язня радянських концтаборів, діяча, а тепер уже ветерана ОУН, голови Збаразької районної Управи Братства ОУН-УПА Ярослава Перчишина. Ми не могли оминути своєю увагою людину з незламною позицією і напередодні ювілейної дати, яка випала на 29 березня, поспілкувалися з Ярославом Андрійовичем.

Ярослав Перчишин, як він сам розповідає, допомагав націоналістичному підпіллю ще за німців, маючи 10-11 років. До діяльності в ОУН його залучив Іван Слободян – районний провідник української служби безпеки, на якій трималася Організація Українських Націоналістів. Власне й наша бесіда почалася з огляду світлин націоналістів, які були родом з Вищих Луб'янок, розповідей про них. Ярославу Перчишину щиро жаль, що ці герої-борці не дожили до незалежності України, за яку боролися і склали голови. А їх більше десятка – Іван Гаврилюк, Іван Слободян, Іван Чепіль, Михайло Чепіль, Іван Пастушенко, Василь Пилипчук, Марія Сулим, Степан Сулим, Михайло Дячун, Роман Амрожій, Іван Дроздовський, Ярослав Слободян та інші.

Про те, що надихнуло Ярослава Андрійовича долучитися до діяльності ОУН, він каже: "Мені найгірше докучили окупанти – польські, німецькі і більшовицькі. Всі вони нищили мій народ, і я з цим змиритися не міг".

Ярослав Перчишин всіляко допомагав підпіллю. Бандерівців треба було сховати, нагодувати, обіпрати.

– Сексотів намножили через хату, – пригадує ветеран ОУН один із епізодів свого життя, – тому ховати підпільників було дуже ризиковано для селян, і хлопці, знаючи про це, цілу зиму сиділи у криївці. Коли вони звідти вийшли навесні, то на них було страшно дивитися – вони були білі як сніг. Але я пристав на їхнє прохання сховати їх у себе вдома, незважаючи на переживання і застереження матері. Ярослав Андрійович каже, що бандерівцям інколи вдавалося уникнути облави через те, що "навіть собаки на більшовиків інакше гавкали, як на людей".

За свою діяльність Ярослав Перчишин поплатився 10-річним ув'язненням.

– Сидів у Мордовських таборах, був в 11-ти тюрмах і добре знаю, що таке радянська влада, – каже співрозмовник. – Після Уралу, де сидів із шістдесятниками, мені ще рік дали домашнього арешту, бо я не став "на путь ісправлєнія".

Пережити нелегкі життєві перипетії, ув'язнення Ярославу Перчишину допомогла віра в Україну, у те, що вона має бути і буде.

– При всіх найгірших умовах я вірив і знав, що Україна буде, – каже Ярослав Андрійович. І нині найяскравішими спогадами для нього залишаються початки будівництва незалежної України, а саме 89-й рік, коли закінчилося 60-літнє комуністичне гноблення українського народу і піднялася потужна хвиля боротьби за суверенітет нашої держави. – Я перестав їх боятися, – зазначив Ярослав Андрійович, – І переломним моментом стали події, пов'язані з організацією установчих зборів Гельсінської спілки, які ми з Леоном Горохівським, колегою по таборах, планували провести у Тернополі. І хоч установча конференція не відбулася через залякування людей, але тоді ми зрозуміли, що радянські спецслужби уже бояться нас.

Пригадав Ярослав Перчишин під час нашої розмови своє інтерв'ю варшавським журналістам, яке вони записували під час святкування 65-ї річниці створення УПА. Тоді на одне з їхніх питань, а саме: як йому сьогодні живеться, він відповів: "Добре живу – маю власну землю, маю свою державу і щонайкраще – немає жодного окупанта…"

Нині, у свої вісімдесят, Ярослав Перчишин бажає, щоб українці стали українцями і щоб була наша держава справді українською, а також здоров'я і щастя своїй родині. Молодому поколінню бажає бути активними в політиці. Колись для нього заповітом стали слова Михайла Сороки, уродженця села Кошляки, якого він називає великим чоловіком. Тоді він сказав йому в таборі: "Зробіть усе, щоб українці політикували. Як будуть політикувати, то нація не загине, а буде жити". Цей заповіт Ярослав Андрійович хоче передати сучасникам, а особливо молоді. Ветеран ОУН з подвійним відчуттям згадує період Помаранчевої революції. З одного боку, він побачив піднесення національної свідомості українців, а з іншого – йому дуже прикро і боляче, що "партійці" не знайшли між собою спільної мови і втратили великі шанси України. Він впевнений, що якби Степанові Бандері в його часи випала така нагода і такі можливості, як Вікторові Ющенку, то він розбудував би Україну. Ярослав Перчишин переконаний, що всі реформи у державі потрібно робити рішуче і радикально.

Ярослав ПЕРЧИШИН

– Тепер мусимо чекати нового провідника нації, – зазначив Ярослав Андрійович, – а вони народжуються навіть не один раз у сто років.

Світлана БОДНАР,
"Народне слово", ч. 13

Вітаємо Ярослава Перчишина із 80-літтям!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає із 80-літнім ювілеєм голову Збаразької районної Управи Братства ОУН-УПА, члена Проводу Збаразької районної організації Конгресу Українських Націоналістів Ярослава Перчишина!

Ми низько вклоняємось Вам за Вашу відданість і жертовність, із якими Ви працюєте на Україну, за незламність, із якою Ви пройшли свій нелегкий, сповнений випробувань життєвий шлях.

Ми вдячні Вам за Ваш державницький чин і відданість ідеям українського націоналізму, за невтомність і оптимізм, якими Ви надихаєте людей навколо себе працювати на українську справу.

Ви, як активний учасник та ініціатор створення хору повстанської пісні імені Клима Савура, впродовж багатьох літ прославляєте героїчний чин борців за волю України та піднімаєте дух українських патріотів.

Зичимо Вам міцного здоров'я, щастя, довгих літ життя, шани від людей і визнання Українською державою Ваших заслуг!

Нехай Ваші добрі справи примножують Ваші літа.

Слава Україні! Героям слава!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Степан БРАЦЮНЬ

"НАМ ПОТРІБНО ПОВЕРНУТИСЯ..."

У свою чергу, письменник Іван Дзюба підкреслив, що організаторам хочеться, аби Національний круглий стіл відбувався "в певному річищі, щоб не було хаосу", аби на ньому прозвучало якнайбільше цікавих, важливих думок. Він сподівається, що за результатами дискусії врешті-решт вдасться виробити спільні підходи і знайти правильні рішення щодо ситуації в Україні.

За словами І.Дзюби, також хотілося б, аби цей захід не мав політичного забарвлення, але водночас він вважає, що учасники дискусії не зможуть обійти багатьох важливих суспільних тем, і тому потрібно буде шукати баланс.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Академік НАНУ Мирослав Попович підкреслив, що ініціатори круглого столу також не хотіли б, аби на основі цього зібрання була створена своєрідна політична сила. "Хотілось би стати на п'єдестал і дивитись з висоти", – зауважив він. М.Попович вважає за необхідне подивитись на проблеми в країні не з політичної точки зору, а з точки зору моралі, порядності.

Мирослав Попович зауважив, що головна мета круглого столу – це не діалог з владою, а розмова з суспільством, щоб поставити владу під його контроль. За словами академіка, необхідно запропонувати суспільству теми обговорення, нову точку зору на події в країні. Як приклад, вчений зауважив, що мова може йти про організацію чесних виборів. За його словами, людям потрібно повернути повагу до моральних цінностей, щоб навіть жителі невеликих містечок повірили, що від них щось залежить. Мирослав Попович зазначив, що люди повинні усвідомити, що не можна фальсифікувати вибори.

Доктор філософії, головний редактор газети "Наша віра", президент Українського пен-клубу, політв'язень радянського режиму Євген Сверстюк зауважив, що "нас сюди зібрала велика моральна криза – гроші в гаманці є, а щастя нема". За його словами, одна з цілей проведення Національного круглого столу – повернути людей до справжніх цінностей.

"Нам потрібно повернутися до закону та правди", – наголосив Є.Сверстюк.

Він вважає, що без "будителів духу" українці не прокинуться, щоб "відкинути той маразм, який сьогодні відбувається в країні". "Слово може будити краще, ніж постріл", – додав він.

Євген Сверстюк наголосив на необхідності переконати українців, що від кожного з нас щось залежить.

Нагадаємо, що до створеної у 20-ту річницю референдуму стосовно підтвердження Акту про проголошення незалежності України ініціативної групи "Першого грудня" увійшли чільні представники національної інтелігенції: В'ячеслав Брюховецький, Богдан Гаврилишин, Володимир Горбулін, Семен Глузман, Любомир Гузар, Іван Дзюба, Мирослав Маринович, Мирослав Попович, Євген Сверстюк, Вадим Скуратівський, Ігор Юхновський.

Національна еліта має стати провідною верствою в Україні саме в тривожний і нелегкий для неї час. Люди, які користуються довір'ям, повагою та авторитетом і в Україні, і поза її межами, сьогодні "стали волі на сторожі". І нехай допоможе їм у цьому Всевишній!

За матеріалами ЗМІ

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Ольга РІЗНИЧЕНКО

 ПОГЛЯД

"ЛЮСТРАМОЧИЛОВО – ЦЕ ВАМ НЕ ЦАЦКИ-ПЕЦКИ..."

Петро Петрович Димінський, власник Західної Інформаційної Корпорації, неодноразово заявляв, що під вибори хотів би скупити повністю усі галицькі ЗМІ.

Цікаво, для чого "сірому кардиналу Львівщини", або як ще називають медіа-магната Петра Димінського – "галицькому Берлусконі" і "львівському Ахметову", зачистка електорального поля від людей з оточення Ющенка? І саме зараз. І не перших-ліпших (а таких було – нєсть числа в оточенні експрезидента!). Ні, конкретно, з точним прицілом – отих небагатьох, що не мали у біографії штампу перебування у Соціал-Демократичній Партії України (об'єднаній)?

Невже стільки коштує сьогодні місце в "ЗАТ із необмеженими можливостями, але без відповідальності", як Димінський колись сам охарактеризував вищий законодавчий орган України?

Не прийде ж у голову тверезо мислячій людині, що запуск підряд програм "Люстрації" із "розвінчуванням підривної антинародної діяльності" І.Васюника, О.Івченка і брата Віктора Андрійовича – Петра Ющенка продиктовані іншою, привабливішою за місце у ЗАТі, метою?

Тож за ціною п.Димінський, ясна річ, не постояв. А от чиї рахунки від показу поповнились? Театральну завісу з інтриги відсунув колишній стратегічний аналітик СДПУ(о) Погребінський. У замовному сюжеті про екс-голову Нафтогазу Олексія Івченка він пророк: "Там, де зараз знаходиться ні в чому не винна Тимошенко, мав би знаходитися в усьому винний Івченко."

Отже, виглядає, на перший погляд, що Петро Петрович у такий, не сказати б шляхетний, спосіб, наводить перед жовтневими виборами мости з БЮТ. Що ж, це не перший дрейф політичного підводника. Він був народним депутатом і від "Нашої України" і від "Партії Регіонів". Переходив з партії, від якої обирався народним депутатом, до іншої. Представляв інтереси одних сил, перебуваючи в лавах інших. Як пишуть львівські ЗМІ, в часи помаранчевої влади П.Димінський, депутат від НУНС, отримав ще звання неформального лідера групи ВО"Батьківщини" у львівській облраді, опозиційної до пропрезидентської гілки НУНС в облдержадміністрації. Про специфіку цього лідерства можна прочитати в інтернет-ресурсі "Вголос": "Наприклад, після того, як у червні 2006 року, під час прес-конференції Петро Димінський заявив про фінансування ним депутатів Львівської обласної ради, його представник Держко прокоментував його слова таким чином: "Петро Димінський був змушений заявити про фінансування депутатів, бо вони не виконали своїх зобов'язань щодо боротьби з корупцією". Боротьба з корупцією шляхом підкупу депутатів – це більш, ніж оригінально!"

Мають рацію, певно, й ті львівські журналісти, які пишуть, що Димінський, хоч і твердить про себе, що "він не шестьорка, бо шестьорка не буває тузом", виступає зі своїми підлеглими обслугою інтересів донецьких кланів на Львівщині після перемоги на президентських виборах 2010 року Януковича: "Димінський запропонував свої послуги "донецьким", з якими у нього віддавна добрі стосунки. Останнє зайвий раз свідчить про те, що політичні найманці Димінського сьогодні працюють в одній команді з Партією регіонів, а головне їх завдання – позбавити будь-якого ресурсу помаранчевих опонентів на Львівщині напередодні місцевих виборів і забезпечити максимальний успіх біло-блакитних".

Але знову повернемося до питання: чому сьогодні об'єктами львівського "люстрамочилова" обираються саме кадри, незаймані СДПУ(о)? І це акурат у момент, коли перехожі й пасажири транспортних засобів щоденно стикатимуться з "Х-Фактором" СДПУ(о), який діставатиме їх з придорожніх лайтбоксів?

Можна згадувати, не перезгадувати про конфлікти нашого "Берлусконі" з Медведбратами у минувшині. Але ж це так… – бізнес. А от лоно, колиска, трамплін і школа у них з одного місця – СДПУ(о)! І не лише в них – у десятках, якщо не сотнях, що розсіялись, як полова, по партіях, фракціях, блоках, – колишні есдеки, які, за точним висловом одного з провідників цієї химерної структури і першого Президента, – "колишніми ніколи не бувають". Тому коли б ми не полінувалися і відмотали політичну плівку на шістьсім років назад – побачили, як майже одночасно антикризовий менеджер Медведчук вів переговори про союз ПР і БЮТ за спиною у Ющенка і у нього ж за спиною Димінський вів переговори між НУНС і ПР.

Аналітики пишуть, що це така тактика дітища Медведчука в політичній грі. Чужими руками інспірується конфлікт і потім ті ж провокатори приходять "на допомогу" в його вирішенні, зрозуміло, на свою ж користь. І ще експерти віщують, Кость Бондаренко, приміром, що на відміну від інших груп, які тут і зараз, – есдеки стратегію люблять навіть більше тактичних інтриг і підступів.

Те, що Медведчук, теж кардинал і теж сірий, тільки вже не місцевого розливу, як Димінський (адже мати кума ВВП і куму -жінку Ведмеда – це не цацки-пецки) вийшов із тіні, дуже симптоматично. І те, що відтепер сфера його інтересів має не партійний формат, а громадський – це теж усім дзвіночок. Бо, певно, українські управлінські структури розбалансовані есдеками так, що далі їх знищувати немає сенсу ні для ВВП, ні для інших підривних структур, які ведуть неоголошену війну проти України. Хіба залишилось добити в очах громадськості рештки, які ще здатні у перспективі хоча б по фінансах підтримувати опір незалежних проти злитих Кремлю і здутих. І самий циміс у тому, щоби добивали своїх – свої ж! Що себе вважають і незалежними, і патріотами, і націоналістами…Це ж скільки радості у фейсбуці було, як про Івченка – "такого сякого невідомо звідки взятого наступника п.Слави вся правда їм розкрилась" Так і чулося в інтонаціях: язики від задоволення поцмокують, руки потираються, очки блищать від задоволення.

Певно, невипадково, саме на Галичині брати Медведи розпочинають новий – не партійний, а громадський проект. Стратеги ж! Знають, що у наступні роки не партії, а саме громадські рухи формуватимуть цілі в державі… Але хто ж тоді буде суддями?

Закінчу останнім абзацом із статті "Львівські медіа – заповідник неадекватності та рекету" О.Захарченка з сайту "Хвиля": "Експрес" та "ЗІК" у Львові розіграли сценарій – "ми та інші" (…) своїм доволі істеричним стилем формують окремий виборчий продукт – війну всіх проти всіх. В результаті такої кампанії виявиться, що львів'яни оберуть партійних егоїстів, а не лобістів місцевої громади. Для певних політичних сил в Україні дуже вигідно, щоб Львівщина виглядала таким собі заповідником неадекватності, і на цьому шляху стримуючі фактори видаються недоречними. Комусь дуже потрібен образ Львівщини, доведений до ідіотизму, як свого часу образ Донеччини. Але тоді Львів може забути про почесне звання західних воріт України, отримавши гучну назву – щурячий лаз".

 РЕПЛІКА

ХАЛЯНДРА ХОХЛУЇНСЬКА

Ольга ДМИТРЕНКО

Спочатку на сайті львівського телеканалу "ЗІК" появився анонс: спецпроект "Люстрація" покаже і розкаже телеглядачам про те, як "Івченка у КУН призначив Ющенко, порадившись із записником". (Інтригуючий заголовок виявився однак лише рефлексією столичного політолога В.Фесенка, який, не володіючи достовірною інформацією про КУН 2003 року, у відповідь на запитання журналістів відбувся такою собі іронічною версією перебігу подій. Що сам "жартівник" і пояснив у передачі: мовляв, думаю, десь приблизно так вирішувалася ця проблема). Схоже, хлопцям із "спецпроекту" і собі закортіло показати, що "і ми, Химко, люди" й авторитетів для нас не існує, тож в анонсі поблажливо (зневажливо?) потрактували Славу Стецько, як отаку собі "багаторічну ікону вітчизняних націоналістів". Далі ловко підпрягли "авторитетного львівського журналіста Богдана Кушніра", що начебто говорив про "єдиного політика", якому б він "ніколи не подав руки при зустрічі", а тим "єдиним", зрозуміло, був герой передачі. Втім, якщо панові Богдану дійсно більше до душі рукостискання з політиками на кшталт Болдирєва і Табачника, то це його приватна справа і специфічний смак, однак після такого ритуального вияву поваги до них і справді ризиковано подавати руку не лише тому "єдиному", а й всім порядним людям – відвернуться. Насамкінець в анонсі не на жарт перейматися, аби О.Івченко знову не подався у "велику політику". Начебто він з неї колись виходив...

Анонс був багатообіцяючий, тож закортіло дізнатися, що ж там за завісою.

Проте "Люстрація", про яку заповідалося, чесно кажучи, розчарувала. Не так пережовуванням давно озвучених "компроматів" на зразок перекладача на переговорах у Москві, як безголовою запопадливістю мобілізованих "козачків", які завзято витинали циганської халяндри, не задумуючись, хто ж замовляв для них музику...

Довго і нудно вони "викривали" колишнього голову НАК "Нафтогаз України" Олексія Івченка, який 2005 року прибув у Москву на переговори з перекладачем."Це був початок конфліктів із Росією!" – суворо констатували учасники програми. Виявляється, в Москві так "впали в нерви", що вирішили покарати українців за зухвалість. І карали ціною на газ, тобто економічними санкціями. Що, схоже, в декого викликає несамовиту радість. "Після того,– по-холуйськи зловтішаються неофіти з "Люстрації", – з Києва до Москви більше з перекладачами не їздили". А жаль! Бо в робочій групі на міжнародних переговорах, де, до відома учасників "спецпроекту", не лише ведуть перемовини за столом, а ще й готують документи – державними мовами країн – учасниць переговорного процесу, обов"язково має бути перекладач, який забезпечує досконалу відповідність текстів міждержавних угод. І це – аж ніяк не другорядна справа, яка, на жаль, декому з любителів підхихикування московським "дотепникам" видається "найбільшою дурницею".

"Люстратори" так захопилися процесом обструкції, що ледве не дійшли до аутодафе. "Розпни!" – щоправда, не кричали, але розправи таки жадали. Причому, цілком конкретної. "Чому Тимошенко сидить, а Івченко світами мандрує?", – не вгавав ведучий. "Я б Юлю випустив, а Івченка посадив би," – це політолог від влади – Михайло Погребинський, той самий, який за даної нагоди, за його ж словами, може говорити "только матом". Зловісним рефреном, мов заклинання, в ефірі звучали побажання "посадити" Івченка – чи то за "розвалений" "Нафтогаз", чи за КУН – хто зна. Головне – щоб "сидів", хоч нема за що, але – хочеться. Це дивовижне дійство нагадало інше, минулорічне, під приміщенням Печерського суду столиці, де проплачені "добровольці" О. Калашнікова протягом кількох місяців горланили "Юлю – на нари!". Ті, з "Люстрації", на вигляд начебто цивілізованіші, а "за духом" секс, виходить, такі ж?

Навряд чи варто тут говорити про мораль. Доречніше поміркувати над тим, що з нами відбувається. Приміром, власникові телеканалу дуже хочеться потрапити у"велику політику", тобто, за логікою "Люстрації", – у Верховну Раду. Байдуже, в чиїх списках, – "регіоналів", "Батьківщини" чи деінде. А там ставлять завдання – "мочити" наближених до Віктора Ющенка, популярних у Галичині, помаранчевих. Список додається. Він і "мочить" – руками чи то пак вустами "об'єктивних і принципових" політологів, журналістів, аналітиків, яким чомусь не до снаги подумати, що використовують їх "у темну" і аж ніяк не для торжества справедливості, що ті ж замовники-ляльководи спостерігають за ними із зневагою та зловтіхою, от, мовляв, попалися українчики в тенета чужої гри. Якби ж то тільки передвиборчої...

...Якось почула від "добре поінформованого джерела" про те, що наші "закляті друзі" мають намір втілити в Україні черговий "проект", над яким "за бугром" працювали цього разу не лише профі із спецслужб, а й етнопсихологи. Начебто мета "проекту" – руйнування особистості шляхом самозневаги, а назва його – "Хохлуїн", щось середнє між манкуртом і просто дурнем. Сприйняла це за анекдот, посміялася. А тепер думаю: а може, це й правда?

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

МИ ВИПЕРЕДИЛИ!

Україна першою заявила про своє право на Чорноморський флот

Євген ЛУПАКОВ, капітан 1 рангу Військово-Морських Сил Збройних Сил України у відставці

5 квітня 2012 року виповнюється 20 років з дня відродження Військово-Морських Сил України.

Як відомо, 30 грудня 1991 року в Мінську держави-учасниці так званої Співдружності незалежних держав підтвердили законне право на створення власних збройних сил, згідно зі своїм національним законодавством. Всі військові частини, (в яких на теренах України на той час перебувало близько 1млн 200 тис. осіб, техніка та майно розташовані на території України, як і Чорноморський флот, який дислокований переважно в Україні), ставали державною власністю України.

Всі без винятку учасники Співдружності, у відповідності до статті 2 Угоди Ради голів держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав про збройні сили та прикордонні війська, юридично визнали за собою такі права, тобто і той факт, що Україна реалізує це право без будь-яких умов з 3 січня 1992 року.

Щодо стратегічних сил, то учасники Співдружності домовились у Мінську про те, що під спільне командування такими силами увійдуть лише ті військові формування, які виділить самостійно кожна держава за особливим переліком, визначеним в окремому протоколі.

Виконуючи ці домовленості, Україна запропонувала під час переговорів 2–3 січня 1992 року в Києві обґрунтований перелік з'єднань, частин та закладів для включення до стратегічних сил на період, доки з України не буде вивезено ядерну зброю, тобто до кінця 1994 року.

Вже 3 січня 1992 року Верховний Головнокомандувач Збройними Силами України – Президент України Леонід Кравчук зібрав у Києві командувачів військових округів, розташованих на теренах України, на нараду, головним питанням якої було: "Хто бажає служити Україні – складає присягу на вірність українському народу, а хто ні – чемодан, вокзал, Росія".

Знаючи про цю нараду і маючи бажання служити в Україні, командувач ЧФ Касатонов 3 січня 1992 року видав наказ по флоту про вихід з підпорядкування Генштабу в Москві і підпорядкування всього ЧФ Міністерству оборони України, а сам прибув до Києва, готовий доповісти про це Президентові Кравчуку і отримати від нього Указ про призначення його – Касатонова на відповідну посаду в Збройних силах України!

Я особисто, отримавши шифровку з цим наказом Касатонова, з превеликим задоволенням видав наказ по 14-й дивізії ПЧ ЧФ підлеглим військовим частинам про вихід з підпорядкування Москві. Шифркоди автоматичного управління системи "В'юга" були демонтовані і здані на зберігання до таємної частини.

Весь особовий склад дивізії, як і всього ЧФ, був оповіщений про ці перепідпорядкування, але жоден адмірал, офіцер, мічман чи матрос не виказав незадоволень з приводу підпорядкування ЧФ Україні!

З 3 по 9 січня 1992 року весь ЧФ і на теренах України, і поза її межами був українським!

Всі чітко розуміли – ми служимо на території України, значить – повинні служити народу України.

Як стверджує на той час старший офіцер прес-центру Чорноморського флоту Микола Савченко, Управління виховної роботи з особовим складом навіть розповсюдило анкету серед офіцерів штабу ЧФ, в якій пропонувалося відповісти на запитання про готовність скласти присягу на вірність народові України. Тоді за це висловилися близько вісімдесяти відсотків. Ці результати не були несподіваними. Багато офіцерів та мічманів і в штабах, і на кораблях(а це були люди неукраїнського походження), з розумінням ставилися до того, що Україні потрібен флот, і готові були продовжувати службу в українському флоті, бо тут їхні домівка і сім'я, а український уряд ухвалив нові закони про соціальний захист військовослужбовців і пообіцяв поліпшити їхній побут. Заспокоював іноземних військовослужбовців у лавах ЧФ, в першу чергу, військовослужбовців строкової служби, бо інші, в абсолютній своїй більшості, повертатися на Північний чи то Тихоокеанський флоти не мали ніякого бажання, і той факт, що наступними днями прийшла чергова шифровка з наказом готуватися на 20 січня до прийому присяги і було надано три тексти присяги: на вірність народові України, Росії і СНД.

У той же день на ранковій нараді штабу 14-ї дивізії ПЧ ЧФ я запропонував офіцерам штабу визначатися і тим, хто готовий негайно скласти присягу на вірність українському народу, зайти по закінченню наради до мого кабінету.

Яке ж було моє здивування, коли протягом півгодини до мого кабінету ніхто не прийшов…

Я запросив до себе начальника відділу кадрів дивізії і запитав про причини такої неготовності. І от тоді він остаточно відкрив мені очі на екстериторіальний принцип комплектування Збройних сил СРСР: народився в Україні, українець – повинен служити на Північному чи Тихоокеанському флотах, а в Україні на ЧФ мали право служити лише росіяни та мізерна кількість інших неукраїнців. І якщо заборона на проходження служби на ЧФ для кримських татар була офіційною, то для українців діяло неофіційне табу…

З'ясувалося, що у всій дивізії ПЧ ЧФ на той час я був єдиним етнічним українцем, ще два офіцери, з їхніх слів, мали матерів українок...

Москва винесла урок з подій 1917–1918 рр., коли на ЧФ, 80 відсотків особового складу якого складали етнічні українці, 29 квітня 1918 року о 16.00 майже на всіх кораблях Чорноморського флоту, що стояли у Севастополі, за наказом командувача ЧФ контр-адмірала Михайла Сабліна підняли Українські Державні Прапори.

Тепер ні українці, ні кримські татари в Криму практично не служили…

І, незважаючи на це, 1 грудня 1991 року 72 відсотки особового складу ЧФ проголосували за незалежність України, 48 відсотків віддали голоси за Леоніда Кравчука на виборах Президента України. Усі також добре знали, що Президент України підписав Указ ще 18 грудня 1991 року про підвищення в 1,9 раза грошового забезпечення військовослужбовців.

Рідна, вічно п'яна і голодна Росія їх не приваблювала!

Що ж являв собою на той час Чорноморський флот? Газета "Крымская правда" (№5 від 9 січня 1992 р.) опублікувала дані Міжнародного інституту стратегічних досліджень. Згідно з ними, флот мав 45 великих надводних кораблів, 28 підводних човнів, більше як 300 малих та середніх суден, 151 літак та 85 вертольотів палубної авіації. Вартість флоту, за оцінками експертів, становила близько 80 млрд доларів США.

До складу флоту входили також бази в Грузії, пункти базування в Болгарії і Середземноморська ескадра, боєготовність якої в разі бойових дій залежала також і від підтримки інших флотів колишнього Радянського Союзу, а період її існування з початку бойових дій, за оцінками фахівців НАТО, оцінювався аж в 15 хвилин…

До речі, Чорноморський флот на початку 1992 року становив близько 10 відсотків від усього ВМФ колишнього СРСР. Оскільки українська частина в зовнішньому борзі колишнього СРСР становила 16,34 відсотка, то Україна мала право претендувати ще на 6 відсотків від усього ВМФ колишнього СРСР. Тим більше, що внесок України у формування союзного бюджету протягом багатьох років складав майже 25 відсотків. Проте українська сторона не лише не поставила цього питання в порядок денний засідань голів держав СНД, а взагалі, повторюючи помилки уряду УНР в 1917 році, не приділяла флоту необхідної уваги…

Цілий тиждень потомственний російський моряк (дід, батько і він сам служили не лише на ЧФ), якого поважали за високі професійні і морські якості від матроса до адмірала, команду якого про перепідпорядкування ЧФ Україні, як бачимо, виконали всі військовослужбовці ЧФ, чекав на відповідний його прийом та призначення вищим керівництвом України.

Не дочекався…

Змушений був рятувати себе перед іншим Президентом – Росії, а тому на ЧФ почалася антиукраїнська істерія, репресії…

Накази Командувача ЧФ про підпорядкування ЧФ Україні, підготовку до прийняття трьох присяг були скасовані…

Ось цитата з наказу Івана Капітанця, першого заступника Головкому російського ВМФ: "К офицерам, мичманам, прапорщикам, создающим нездоровую обстановку в воинских коллективах, склонных к измене Родине и принятию присяги на верность Украине, применять суровые меры воздействия вплоть до увольнения с занимаемой должности и увольнения со службы".

Для московського окупанта Капітанця не існувало поняття, що військовослужбовці радянської окупаційної армії, яка припинила своє існування разом імперією зла СРСР, інших, неросійської, національностей, які на той час уже мали свої рідні незалежні держави, мали право і логічно були зобов'язані присягати своєму народу, а не сліпо триматися присяги вже неіснуючій "Родине", а фактично – окупанту…

Під ці розборки потрапив і я. Вже 10 січня 1992 року за агітацію негайно, не чекаючи 20 січня, скласти присягу на вірність українському народу, а фактично ж – за виконання наказу Касатонова, мене було відсторонено від виконання посадових обов'язків і відправлено в дострокову, неплановy "відпустку" без права появлятися в частині…

Але ця антиукраїнська істерія лише змусила мене активізувати свою діяльність.

Я вів роз'яснювальну роботу зі своїми підлеглими, продовжував агітувати моряків-українців, не чекаючи дозволу окупантів, присягати власному народу, а росіян агітував теж складати присягу українському народові, бо тут їм буде служити краще, аніж на півночі…

І допомагали мені в цьому деякі замполіти, адже готували замполітів для всіх ВМС СРСР в основному з українців у Києві, і їхні українські гени почали пробуджуватися…

Результат – з допомогою замполіта ПЧ капітана 3 рангу Валерія Петренка 13 березня 1992 року особовий склад кращого на той час корабля ЧФ – підводного човна Б-871 "Варшав'янка" (всі українці та дехто з офіцерів інших національностей) на чолі з капітаном 1 рангу Євгеном Лупаковим склали присягу на вірність народу України.

З часом офіцерів, як і мене, вигнали, а матроси самостійно прибули до штабу ВМСУ і стали, на моє прохання, основою екіпажу першого корабля ВМСУ КУ "Славутич".

Уже пізніше, будучи народним депутатом України, запитував у Леоніда Кравчука, чому він не прийняв тоді командувача ЧФ І.Касатонова?

Відповідь була однозначна – бо ЧФ на той час був стратегічним об'єднанням…

Лукавить Леонід Макарович...

Якщо 3 січня 1992 року ЧФ стратегічний, а тому Президент України не допускає до себе на прийом командувача ЧФ Касатонова, то чому вже 5 квітня того ж 1992 року, той же Президент України Леонід Кравчук підписує свій Указ "Про невідкладні заходи по будівництву Збройних Сил України", яким передбачалося сформувати Військово-Морські Сили України на базі сил Чорноморського флоту, дислокованих на території України? Міністерство оборони мало почати формування органів управління Військово-Морських Сил України, узгодити з головнокомандувачем Сил СНД перелік кораблів та частин Чорноморського флоту, що тимчасово передаються в оперативне підпорядкування командуванню стратегічних сил держав Співдружності.

Як стверджують наші нинішні історики, відродження ВМСУ, "до підписання такого Указу Президента Леоніда Кравчука, мабуть, підштовхнули останній приїзд віце-президента Росії Олександра Руцького до Севастополя та його заява про те, що Чорноморський флот є російським, а також зроблена напередодні заява самого Президента Російської Федерації Бориса Єльцина про готовність підпорядкувати флот."

Фактично ж підписати Указ такого змісту Президента України Л.Кравчука примусила делегація членів Севастопольської організації Спілки офіцерів України на чолі з її головою, на той час капітан-лейтенантом Олександром Пляшечніковим, яка прибула до Києва на свій III з'їзд Спілки офіцерів України. Ми вперше офіційно і відкрито доповіли про реальний стан справ на ЧФ, рішення Президента Росії Єльцина 6 квітня 1992 року підписати указ про повне підпорядкування ЧФ Росії та офіційно заявили про свій намір не їхати з Києва доти, доки проблеми ЧФ не будуть вирішені на державному рівні.

Реалізувати наші вимоги допомагали народні депутати України на чолі з Степаном Хмарою. Вони організували нам зустріч з найстаршим керівником держави на той момент, який перебував в Україні – заступником Голови Верховної Ради України Василем Дурдинцем (ні Президента України Л.Кравчука – перебував у Німеччині, ні Голови Верховної Ради І.Плюща – теж був десь за кордоном, в Україні не було), а по команді В.Дурдинця – з Міністром оборони України Костянтином Морозовим, якого, вражений нашою інформацією, В.Дурдинець викликав до свого кабінету, а потім наказав йому негайно вирішити всі наші питання відповідно до його компетенції. Вже 4 квітня 1992 року старший за військовим званням та службовою посадою в складі делегації капітан 1 рангу Євген Лупаков отримав мандат представника Міністра оборони України К.Морозова на ЧФ.

Ці ж народні депутати і запропонували нам повертатися до Севастополя для проведення його українізації згідно з отриманими повноваженнями, обіцяною допомогою Міністра оборони та гарантуючи, що Указ Президента України

Л.Кравчука про підпорядкування ЧФ України буде підписано до 6 квітня 1992 року, тобто раніше, ніж це зробить Росія… Свого слова наші депутати дотримали!

На мою думку, причиною проблем з ЧФ, які виникли в 1992 року і не вирішені до цього часу, була некомпетентність у питаннях флоту невійськового, а тим паче не фахівця-моряка Президента, відсутність біля нього толкового радника-моряка, а в Києві, в складі уряду, поза юрисдикцією Міністерства оборони – відповідної військово-морської структури…

Як дослідив к.і.н. полковник А.Лубенець, в 1917-1918 рр. помилки уряду УЦР були виправлені офіцерами-моряками балтійцями, що прибули до Києва. Вже у жовтні 1917 року в Києві утворюється Морська генеральна рада. Розуміючи складність ситуації, моряки-чорноморці не лише чекали допомоги від уряду з Києва, але, із свого боку, робили все можливе для підняття його авторитету. 23 листопада за розпорядженням командувача ЧФ контр-адмірала О.В.Немітца до Києва прибув його особистий представник Спаде з метою розробки умов щодо переходу ЧФ під українську юрисдикцію.

У грудні 1917 року урядом Центральної Ради було затверджено Закон "Про утворення Генерального секретаріату Морських справ", який передбачав призначення на посаду Генерального секретаря морських справ Дмитра Антоновича. З призначенням секретаря Морських справ діяльність міністерства суттєво пожвавилася. 14 січня 1918 року було ухвалено Тимчасовий закон про флот УНР, згідно з яким кораблі колишнього імперського Чорноморського флоту, і військові, і транспортні та торгівельні, проголошувалися флотом УНР. Упровадженню в життя цього закону зашкодила інтервенція, організована російськими більшовиками, внаслідок якої суверенна УНР тимчасово була окупована більшовицькими військами.

10 червня 1918 року представником уже Української Держави для координації діяльності флоту призначається контр-адмірал В.Клочковський. Завдяки його зусиллям та всебічній підтримці з боку українського уряду та військово-морського відомства, яке фактично очолював капітан 1 рангу М.Л.Максимов, було вирішено питання щодо повернення кораблів Україні вже восени 1918 року.

15 липня 1918 року Гетьман П.Скоропадський затвердив зразки уніформи для військових моряків, а 18 липня 1918р. – Український Військово-Морський Прапор, який і зараз з гордістю носять кораблі ВМС ЗС України, що черговий раз підтверджує аксіому – нинішня Незалежна Україна є правонаступницею УНР.

Жодних уроків з тих подій при відродженні ВМСУ в 1992 році урядом Незалежної України та її Верховним Головнокомандувачем Збройними силами України – Президентом України Л.Кравчуком зроблено не було…

Мабуть, як і я на той час, погано знали свою історію…

Хоча Леонід Кравчук і заявив, що "Україна матиме флот у складі своїх Збройних Сил. І матиме не стільки, скільки нам дозволять виділити адмірали, а стільки, скільки необхідно для достатнього й надійного захисту морських рубежів суверенної держави" ("Слава Севастополя", 7 квітня 1992 р.).

Вже 5 квітня 1992 року, в неділю, на найвищому місці в Севастополі поруч із всім відомою Панорамою, на базі військового містечка колишнього штабу дивізії ППО за адресою: м.Севастопіль, 4-та Бастіонна, почала свою роботу з українізації ЧФ група членів Севастопольської організації Спілки офіцерів України, яку по телефону зібрав Є.Лупаков.

По обіді над будівлею штабу майорів красень – український синьо-жовтий прапор, який 9 квітня 1992 року був перенесений до нинішнього штабу ВМСУ, а нині зберігається у Військово-морському музеї в Балаклаві.

З 5 квітня 1992 року фактично і почалася діяльність Організаційної групи ВМСУ, тому всі ми, члени Орггрупи, відзначаємо щорічно 5 квітня як Свято відродження ВМС України.

Допомагали нам тоді в забезпеченні зв'язку з кораблями та військовими частинами ЧФ двоє солдат – зв'язківців бригади ППО родом, якщо не помиляюсь, зі Львівщини, які чомусь перебували в цьому містечку. Наша агітація військовослужбовців ЧФ скласти присягу на вірність українському народу, контролювалася, і я, як зв'язківець за військовою освітою, про це добре знав, відповідними структурами ЧФ. Результати цього контролю не забарилися.

Так, у районі штабу ЧФ було помічено збір агресивного натовпу – т.зв. "Русское движение Крыма" з антиукраїнськими гаслами та російськими прапорами. Довелося забарикадуватися, закривши єдину фіртку та ворота на замки і поставивши біля них тих же наших помічників-солдат, за їх добровільною згодою.

Постійно переривався військовий телефонний зв'язок, нам просто з вузла зв'язку ЧФ механічно відключали канали. І тут наші помічники-зв'язківці проявляли чудеса винахідливості – знаходили нові вільні канали і надавали їх в наше розпорядження.

До вечора виникла загроза втрати зв'язку навіть з Міністерством оборони України в Києві. Тоді я, як представник Міністра оборони України на ЧФ, вимушений був вийти на зв'язок безпосередньо до генерала К.Морозова, доповісти йому про хід виконання поставлених ним завдань і загрозу втрати зв'язку.

Реакція була миттєвою – в моє розпорядження по команді Міністра оборони України з Сімферополя по тривозі прибув дивізіон космічного зв'язку разом з апаратурою засекречення зв'язку, з шифрами до неї під командою старшого лейтенанта – зв'язківця на кількох машинах і без будь-якої охорони. І це в Севастополі, який вже на той час перебував майже в напіввійськовому стані – по місту їздили бронетранспортери, ряд військових частин ЧФ була в підвищеному стані бойової готовності. Звичайно, звертаючись до К.Морозова з проханням про забезпечення нас зв'язком, я і допустити не міг, що до нас прибуде будь-що без охорони, а тому додатково про охорону цих засобів зв'язку і не став його просити. Хто – мабуть з переляку, адже отримав команду від самого Міністра оборони – прийняв таке ризиковане рішення – відправити через увесь Крим без охорони особливо таємну техніку зв'язку разом з шифрами, для мене залишилось невідомим. Старший лейтенант навіть власної зброї не мав і заявив, що охорону тут йому забезпечу я…

Ще до цього, коли ми відчували загрозу нападу на нас промосковських сил, а вірогідніше – морської піхоти ЧФ, я звернувся з проханням до командира бригади ППО надати нам озброєну охорону нашого військового містечка і, врешті решт – оселі самого командира бригади, на що отримав категоричну відмову. Такі нові сусіди йому були вкрай не до вподоби.

Допоки ми були одні – то і про охорону змушені були дбати самі. А тут техніка, шифри, відряджені в моє розпорядження люди… Довелося вдатися до шантажу. Телефоную знову командиру бригади ППО і передаю наказ Міністра оборони України про виділення в моє розпорядження трьохзмінного караулу на три пости. Це все, що прийшло мені на думку в тій ситуації.

І чую знову відмову, бо він ніяких команд не отримував. Вимагає письмового наказу Міністра оборони. Діє чітко, згідно з вимогами керівних документів.

А де я візьму йому той письмовий наказ, в мене і усного розпорядження нема, сам його придумав…

Пропоную йому особисто зателефонувати Міністрові оборони і отримати необхідне розпорядження, наперед відчуваю – не зателефонує, побоїться.

Переходжу на погрози: "Негайно доповідаю Міністру оборони про вашу відмову виконувати його наказ і роблю про це запис в своєму "Журналі бойових дій" (так ми тоді називали свій журнал оперативного чергового нашої групи). Чую, з кимось радиться, а я тим часом уточнюю йому задачу: "Під мою відповідальність, караулу не видавати патрони до автоматів, повністю озброїти лише начальників караулів".

Подіяло. Тепер він уже відмовляється виконувати моє уточнення і згоден прислати повноцінний караул. Пояснюю ситуацію – РДКівці можуть піти на непередбачувані провокації, нерви у солдата не витримають і він розрядить автомат в провокатора, буде міжнародний скандал, навіщо, кажу, тобі це потрібно, тим паче відповідальність за наслідки несення караульної служби без патронів в цій ситуації я беру на себе, про що ти запиши в своєму журналі оперативного чергового.

Краще подіяло. Він вже готовий і дякувати мені за те, що я беру на себе відповідальність і позбавляю його можливих неприємностей.

Коли присилати караул?

Негайно! Техніка і машини зв'язку вже в дворі.

За півгодини перший караул прибув у моє розпорядження, я встиг провести його інструктаж і особисто разом з начкаром розвели часових на пости.

Завдання часового – при появі будь-кого біля фіртки (воріт) відганяти його окриком: "Стій! Стріляти буду!" і при цьому гучно передьоргувати затвор автомата.

Встигли вчасно. Вже під час інструктажу на посту біля фіртки ми чули шум натовпу РДКівців, що до нас рухався. Тут же перевірили дієвість інструктажу постового.

На окрик: "Стій! Стріляти буду" більшість не реагувала, передьоргування затвора автомата протверезило їх – відлітали на інший бік вулиці миттєво.

Але це були платні демонстранти. Через деякий час, не отримуючи від нас ніяких дій, окрім протидії часового, вони замовкали, і тоді ми з'являлися у вікнах другого поверху, де у нас була кімната оперативного чергового, і крики починалися знов.

Так ми знайшли для себе ще і забавку…

Надвечір до нас прибув обід – мої доньки-близнючки(пізніше закінчили СВМІ та стали офіцерами ВМСУ, нині – підполковники) пройшли РДКівські заслони і врятували нас від голоду. Їх я чекав біля воріт, де РДКівців майже не було, про що заздалегідь по телефону я домовився зі своєю дружиною.

За декілька годин, чітко по команді, всі гасла і прапори були згорнуті, гроші отримані, і натовп розсіявся. Хоча вночі були неодноразові намагання перевірити якість несення нашої караульної служби невідомими "цивільними". Ситуація, події дня, реальна загроза бути вбитим, про що я попередив кожного особисто, діяли на караульних позитивно, вахту несли відмінно.

Отак, в оточенні антиукраїнських сил в Незалежній Україні, ми почали відродження Військово-Морських Сил України, чекаючи кожної хвилини довгоочікуваного Указу Президента України про підпорядкування ЧФ Україні. Нам же його обіцяли 5 квітня. Рідні не відходили від радіо і телевізорів, очікуючи будь-яку важливу для нас інформацію, про що негайно доповідали нам по єдиному у нас міському телефону, яким теж нас забезпечили наші герої-зв'язківці.

На ранок 6 квітня настрій у всіх був значно пригнічений. Ми вважали себе зрадженими Київською владою остаточно. І яка ж була радість почути телефонний дзвінок – є Указ Президента України від 5 квітня! Аналогічний Указ Єльцина від 6 квітня нас вже не засмучував.

Ми випередили! Україна першою заявила про своє право на наш Український Чорноморський флот!

Жаль, що запізнилася щонайменше на три місяці...

Перебіг подій свідчив, що час згаяно і перевага була не на користь України, а головне – не було реального механізму, за винятком оперативного силового втручання, щоб усунути від керівництва адмірала Касатонова й почати керувати флотом. Проте до силових дій не дійшло. Хоч у штабі ВМСУ були серед офіцерів навіть такі, які пропонували забезпечити виконання завдання захопленням штабу ЧФ. І цей план був реальний. Однак було прийнято інше рішення.

Не маючи телефонічного зв'язку з частинами ЧФ, частина з нас самі пішли до своїх співслуживців з інформацією про те, що політичне рішення проблеми ЧФ, дочекатися якого постійно закликало Касатонівське командування ЧФ, відбулося: Президент України Л.Кравчук підписав відповідний Указ.

Одночасно ми агітували і вступати до лав Спілки офіцерів України. На багатьох це діяло позитивно. Але нас було мало. Та ще й до того ж, вже на обідній політінформації у всіх частинах ЧФ зачитували Указ Єльцина і жодного слова про Указ Президента України. Люди були розгублені…

А вже 11 квітня 1992 року Президенти Росії – Єльцин та України – Кравчук призупинили дію своїх указів від 06.04.92 р. та 05.04.92 р. відповідно до угоди про передачу Чорноморського флоту під юрисдикцію своїх країн.

Почались тривалі російсько-українські переговори про статус флоту і його дислокацію. Їхні наслідки всім відомі…

ДОБРОДІЙНІСТЬ

МЕЛОДІЇ СТАРОГО САДУ

Три справи, вважають українці, є найважливішими в цьому житті: виростити людину, збудувати дім і виплекати сад. Меценат Андрій Лопушанський виховує четверо дітей. Будинків він теж збудував немало, серед яких і школи, і храми. А ось сади плекати довелося тільки тепер.

Гірські райони на орні землі не багаті. А ось дерева тут ростуть добре. Тому здавна в цих краях закладали сади. Площі колгоспних садів вимірювалися десятками гектарів. Економічні кризи спричинилися до занепаду садівництва, а з ліквідацією колгоспів сади стали "нічиїми", а значить – покинутими, занедбаними. Однак, вони продовжують жити і могли б ще довго служити людям. Ось такі покинуті сади і привернули увагу Андрія Лопушанського. А відтак, народився ще один цікавий проект – "Відродження старих садів".

Власне у цих садах доля звела його близько ще з одним чоловіком, якому життя було суворим, але добрим учителем. Богдан Савка – колишній військовий-прикордонник. Вийшов на пенсію в чині підполковника і, будучи ще молодим та енергійним, вирішив, що "відпочивати" перед екраном телевізора занадто рано.

– Ми познайомилися з Андрієм Лопушанським кілька років тому. Я тоді був заступником голови Старосамбірської районної ради. А він приїхав у свій рідний Добромиль. Не знаю, що привело його до школи – ностальгія, спогади чи якісь справи. Але те, що він там побачив, – і протікаючий дах, і облуплені стіни, і будинок, якому вже недовго залишилося стояти, – зрозуміло, захоплення не викликало. Щоправда, на той час будівництво нової школи вже було почате. Однак, тішитися, чесно кажучи, не було чим. У бюджеті катастрофічно бракувало грошей. Будівництво, яке тривало щось вісім років, далі фундаменту не просунулося. Фундамент взявся грибком, і всі, а найперше вчителі та учні, вже втратили надію на нову школу. Андрій Ярославович збудував цю школу за один рік. А я зрозумів, може, навіть не відразу, а спостерігаючи, вже віддалено, за його подальшими діями, що він – не лише людина слова, а й безмежно віддaний своєму краю, своїм землякам. Кажім так: багатих людей у нас немало, а скільки з них готові поділитися цим багатством з іншими просто "за так"?

Минув час, і в житті пана Богдана знову настали переміни.

– До землі потягнуло, – сміється він. – Ми обоє з дружиною походимо з села Дешичі з Старосамбірського району на Львівщині. Любимо землю. Роботу на ній вважаємо і працею, і відпочинком водночас. Не те, що не втомлюємося, але то якась солодка втома. Одне слово, зареєстрували на рідних теренах фермерське господарство "СБС". Розшифровується просто: Світлана і Богдан Савки. Дружина, вона у мене бухгалтер, очолила його. Почали потроху господарювати: з одного трактора і трьох гектарів землі. Зараз орендуємо 1100 гектарів землі, маємо 8 тракторів. Ми – найбільше фермерське господарство в районі, бо володіємо третиною всієї орної землі.

– Що вирощуєте?

– Переважно зерно. Минулого року 430 гектарів відвели під гречку, решту – пшениця, овес. Спокусилися обіцянками уряду, який обіцяв підтримати сільських виробників. Зрозуміло, не дав ні копійки. Але ми, слава Богу, дали собі раду самі.

– Де збуваєте свою продукцію?

– Можливості збуту безмежні. Річ у тім, що в гірських районах родючої орної землі клаптики. Паливно-мастильні матеріали дорогі. А це означає, що свого зерна нема. Тож збули свій урожай без особливих труднощів. До речі, забігаючи наперед, скажу, що й тут Лопушанський вирішив прислужитися людям. Він започаткував проект "Соціальне зерно–2012", який полягає в тому, щоб закуповувати зерно в інших областях і продавати землякам за купівельними цінами, ще й виділяти дотації на його доставку.

– А вигода? Справа явно збиткова.

– Йдеться не про вигоду, а про допомогу. Меценатство – річ благородна, однак всіх страждущих не нагодуєш. Натомість можна навчити, підтримати, заохотити тих, хто може і хоче працювати. Не таємниця, що безробіття в нашому регіоні досягло загрозливих масштабів. Нерідко в одній сім'ї по 3–4 безробітних. Не будемо вже говорити про соціальну напругу і навіть небезпеку та її наслідки, лише про елементарне виживання. Українці давно знають: у селі без корівчини, свинки, курки якоїсь та власної городини робити нічого. А гляньте на теперішні села. Голо-пусто. Причина, підкреслюю, банальна: вся ця живність хоче їсти. Я вже згадував високі ціни на пальне, на саме зерно, а тепер додайте до того ще 20-30 відсотків посередникові. За що купить безробітний корм? Мета проекту "Соціальне зерно" – дати можливість селянинові зрушити з місця своє дворове господарство, показати, що його відродження є можливим і вигідним, культивувати, коли хочете, смак до праці на землі.

– Щось не чути останнім часом про вигоду такої праці. Ось ви, як фермер, вважаєте свій бізнес вигідним?

– Я вважаю його стабільним і надійним. Жирувати не доводиться. Але й голодувати теж. Є навіть певний дохід. Розумію ваше запитання: воно стосується перед усім галузі. На розвиток сільського господарства держава вже другий рік не дає ні копійки. Закупівельні ціни на продукцію у виробників до смішного низькі. Враження, що селянина знищують за тією ж схемою, як свого часу нищили заводи і колгоспи, вбиваючи йому, як цвях, у голову поняття: не вигідно. А коли він у це повірить або опустить руки в безвиході, тоді прийдуть "добрі дядьки" і запропонують "порятунок": продати за безцінь їм землю, здихатися "тягаря", який тримає їх на місці і не дає рухатися уперед.

– Наприклад, у пошуках заробітків…

– Аякже. Ось тоді Верховна Рада нарешті ухвалить програму розвитку сільського господарства на європейському рівні. Але вже без селян. Саме тому багато фермерів зараз на роздоріжжі. Не знають, що почати, не бачать виходу. В державну підтримку давно ніхто не вірить. Люди ж не сліпі. Їздять по світу, бачать, як це відбувається в інших країнах. Зокрема, у Польщі держава виділяє фермерам по 230 євро безповоротної допомоги на 1 гектар землі. Відповідно є й результат. Але, щоб не залишитися голими-босими, мусимо триматися за свою земельку. Бо вона й справді годувальниця. З нею, як з дитиною, розлучатися важко. Інша річ, що часом це розуміння приходить запізно.

– Але ми з вами, пане Богдане, почали говорити про сади.

– Даруйте, наболіло, то й відхилився від теми. А з садами було так. Землі свого часу розпаювали, майно колгоспне поділили…

– І розікрали…

– І розікрали. А сади залишилися поза увагою. В нас зараз 630 гектарів занедбаних садів. Боляче на це дивитися. В моїх Дешичах такий сад має вже 40 років. Але дерева, хоч і запущені, живі, могли б ще ефективно плодоносити. Звичайно, при доброму догляді. Три роки тому взяв я той сад в оренду. Але не давав собі ради з ним – не вистарчало грошей. І ось доля знову звела мене з Андрієм Лопушанським. Він теж зацікавився садами, які пам'ятає ще з дитинства. Каже, любив хлопчиськом їздити туди на велосипеді, пам'ятає смак і запах тих яблук. Одне слово, уклав я з фірмою "Прикарпаття-інвест", яку зареєстрував пан Андрій, договір про підрядні роботи. Йдеться про впорядкування саду, побілку, обрізку, обкопування, удобрення дерев. Вони ж і фінансують роботи. Зараз це 24 гектари саду, на який уже тепер любо глянути. В перспективі Лопушанський планує впорядкувати значно більші площі. А ще ми з ним хочемо посадити новий сад. Роботу почнемо вже цього року.

– Знову йдеться про благодійність?

– У цьому й суть. По-перше, понад 20 осіб уже отримали постійну роботу. В перспективі ця цифра значно виросте. Крім того, потрібні будуть сезонні робітники. А ще перший урожай з відновленого саду Андрій Лопушанський пообіцяв трьом школам, які розташовані на території Грушатицької сільської ради. Вони мають зібрати його, реалізувати, а виручені кошти використати для потреб цих шкіл.

Леся РУПНЯК

АКЦЕНТИ

ПРИНЦИПИ ПЕРЕДАЧІ ВЛАДИ

Петро МАСЛЯК

У ХХІ ст. влада дедалі більше переміщається в сферу віртуальну і стає річчю достатньо ефемерною. І це цілком закономірно. Глобалізація світу без його віртуалізації навіть у принципі не можлива. Саме тому колись довічна "залізобетонна" влада втрачає свої фундаментальні властивості й стає чимось на зразок комп'ютерної гри. У ній все залежить не так від того, хто цю гру веде, як від того, хто склав програму цієї гри. А вона для владних гравців стає дедалі більше програшною. Як не старайся, але все одно програєш.

Розуміння цього простого факту в демократичних країнах призвело до того, що в них втрата влади не є чимось трагічним, неприродним чи лякаючим. Річ у тому, що в цих державах втрата влади не супроводжується автоматичною втратою майна, свободи чи життя можновладців. Люди, які займають найвищі посади в суспільстві, перебувають під контролем суспільства, а тому будь-які спроби з їхнього боку порушити закон блокуються на ранніх етапах. Незалежний суд, на який не можна натиснути, вільна преса, сильна опозиція та інші інституції прискіпливо контролюють кожен крок влади і не дають їй найменшого шансу для зловживань. Це створює відповідний моральний клімат у суспільстві, який виключає українську ситуацію, коли "мажори" вважають себе непідсудними і такими, що мають право безборонно ґвалтувати, душити і спалювати людей. При цьому вони абсолютно спокійно описують всі свої діяння "на камеру", як якійсь буденний побутовий випадок. Це найстрашніший діагноз саме нинішній владі, яка і витворила цю моральну атмосферу. Бо якщо можна судити колишнього міністра МВС невідомо за що, то чому не можна зґвалтувати, задушити і спалити якусь повністю беззахисну 18-річну дівчину, коли в тебе батько прокурор? А завтра такі ж садисти і відморозки це ж зроблять з вашою донькою або з вами. Хіба не так?

В Україні витворилася абсолютно неприйнятна для ХХІ ст. ситуація саме із ставленням суспільства до влади. На відміну, скажімо, від Росії, влада в нас не є сакралізованою. Її майже одностайно всі ненавидять. І чим далі, тим більше. Саме через це розробка принципів цивілізованої передачі влади для нас надзвичайно актуальна. Ілюзією є розуміння нинішньою владною верхівкою влади як чогось самодостатнього. Без підтримки більшості населення влада перетворюється на фікцію. Такої підтримки нинішня влада в Україні не має. Але нерозуміння того, що пора (вже навіть "перепорило") думати про розробку цивілізованих принципів передачі влади в інші руки призводить до того, що натомість влада дедалі більше заганяє ситуацію до глухого кута. Її адепти начебто спеціально займаються тим, хто вздоре більшу дурницю. І у висловлюваннях, і в справах. Вони ніби спеціально дражнять суспільство, що є повним божевіллям.

Як показують історичні реалії, на початку ХХІ ст. втрата влади може мати чотири наслідки для можновладців. Перший наслідок базується на легітимних принципах передачі влади іншим людям, і він не призводить до жодних наслідків для тих, які втратили владу. Мало того, вони живуть і процвітають. Скажімо, президент США Клінтон, який після виходу на пенсію заробляє мільйони за рахунок написання мемуарів і читання лекцій. Його життя стало тільки кращим. Грає собі на саксофоні і мандрує світом. Другий наслідок – це втрата влади в авторитарних і тоталітарних країнах. Найменшим злом для можновладця, скажімо, Березовського в Росії чи шаха Ірану, є втрата майна. Наступний рівень – втрата свободи, як для Мубарака чи Тимошенко. І найвищий рівень – втрата життя, як для Каддафі чи Саддама Хусейна. Цікавим є усвідомлення того, що в часі ці можливості почергово переходять одна в одну.

Наприклад, нині в Україні втрата влади для правителів однозначно означатиме втрату майна і грошей. Дуже схоже на те, що вони до цього не готові. Таким чином, влада буде триматися до останнього. А це означатиме, що залишаться наступних два варіанта вирішення проблеми – втрата свободи і втрата життя. Класичні випадки з Мубараком і Каддафі. Мубарак втратив підтримку народу і з допомогою армії і спецслужб намагався не допустити втрати влади на етапі втрати майна. Через це потрапив до наступного етапу, який називається етапом втрати свободи. Сам не зрозумів і, мабуть, не було кому підказати, що треба було вчинити так, як шах Ірану. Той втратив майно і гроші, але зберіг свободу і життя. Каддафі проскочив усі етапи можливої передачі влади і тому закономірно опинився на останньому, тобто втрати життя. Ще за тиждень до того в нього були шанси, але він вирішив терпіти до останнього. Як науковцеві, геополітику і футурологу мені просто цікаво, на якому етапі втрати влади зупиняться "наші" можновладці...

Микола НЕСТРІЛЯЙ

НАЦІОНАЛЬНА (НЕ-)БЕЗПЕКА

"РУССКІЙ МІР" ОДЯГАЄ ТІЛЬНЯШКУ?

Севастополь – здається, "Русскій мір" шириться Україною не лише суходолом. Наступ на українську ідею й культуру ведеться широким фронтом, він дійшов вже і до Чорного моря. "Мір" з московського центру наполегливо впроваджують в Україні не лише патріарх Кіріл і московські інформаційно-ідеологічні яструби. На українському Чорноморському узбережжі його заповзялися одягнути й у флотську тільняшку. Білборди на вулицях Севастополя з логотипом "Мы имеем право на историю и русский язык" уже стали анахронізмом, вчорашнім днем – хвиля "Русского міра" вийшла на зовсім інший, значно вищий рівень. Його ідеологи починають відверто втручатися у внутрішні справи України, навіть у діяльність Збройних Сил.

У 1996 році в Санкт-Петербурзі було створене регіональне громадське об'єднання "Морскоє собраніє", почесним старшиною якого є сам Володимир Володимирович Путін. Відповідно до статуту, це громадське об'єднання мало би здійснювати свою діяльність "на территории Санкт-Петербурга і административно подлеглих йому територіях". Та морів і океанів Росії, схоже, не вистачає, тому, треба думати, саме з цієї причини до статуту записали, що "Морскоє собраніє" вправі "…создавать свои организации, отделения, филиалы и представительства в иностранных государствах для достижения своих уставных целей и задач".

А цілі цієї організації досить "благородні і гуманні". Ними насамперед є: "возрождение морских традиций Морских собраний Российского флота; сплочение моряков и лиц, оказывающих им содействие в выполнении служебного долга, на идеях патриотизма и беззаветного служения Отечеству и народу; развитие активности и самодеятельности моряков по пропаганде героической истории Российского флота и морских традиций, участвует в мероприятиях, направленных на увековечивание памяти и подвигов российских моряков..."

На шляху до досягнення намічених цілей об'єднання має вирішити наступні головні завдання: "объединение моряков всех поколений для пропаганды трехсотлетней истории российского флота и возрождения славных традиций морской профессии, основанных на чести, благородстве, религиозных и духовных ценностях; содействие реализации общенациональных и региональных программ и мероприятий по празднованию торжественных дат в истории государства и флота, изучение и распространение материалов, связанных с историей, настоящим и будущим Российского флота…"

Виглядає, що найгірше справи з вивченням і розповсюдженням матеріалів з історії російського флоту за кордоном були в "городе русской слави", тому, у першу чергу, морський курс із Пітера проклали до Севастополя – створили на базі Чорноморського флоту Росії і його відстанників "Морское собраніє" у цьому місті на півдні України.

Особлива його активність спостерігалася під час підготовки до відзначення 300-річчя російського флоту. І хоча Севастополю ще досить довго треба жити до власного трьохвікового ювілею, пам'ятник 300-літтю флоту російському в місті таки поставили.

Вітчизняний флот залишився без історії?

У 2008 році у командування ВМС України визріла ідея створити на базі Михайлівської батареї (равеліну) Військово-морський музей України. Але у Міністерстві оборони вирішили інакше. Батарею, яка десятиліттями використовувалася як склад технічного майна флоту, передали під філію Центрального музею Збройних Сил України.

А вже за рік основні музейні площі опинилися в оренді приватного підприємця з Києва О.Шереметьєва. Його активно підтримали у міській адміністрації, і вже незабаром замість музею ВМС відкрилися експозиції "Музея Шереметьєвих", які жодного відношення до військово-морської історії і флоту України не мають. Там старанно обійдена сама згадка і про Україну, і про участь українців у військово-морському будівництві Російської імперії. Для цього музею українізація флоту у 1917–1918 роках, правдивість історичного минулого флоту і Севастополя виглядає лише з точки зору імперського минулого. Всі подвиги на морі здійснювали виключно "русскіє моряки". Музейна експозиція Шереметьєвих у Військово-морському музеї України, безсумнівно, за ідеологічною спрямованістю значно перевершує існуючий у Севастополі офіційний музей Чорноморського флоту Російської Федерації.

Минулого літа у Севастополі навіть можна було придбати пакети з надписом "Музей Шереметьевых" з одного боку, а з іншого, якби в насмішку, – "Збройні Сили України". Екскурсовод музею Шереметьєва свою розповідь завжди завчено починає словами "когда матушка Єкатеріна основала Сєвастопольскую крєпость…", ну і далі по заданому з "Морского собрания" тексту – особисто чув. Не відаю, чи сам Шереметьєв є членом Санкт-Петербурзького "Морского собранія", чи ні, але його музей у Севастополі вповні відповідає його цілям і наполегливо виконує завдання його статуту.

У плані роботи "Морского собрания" на 2012 рік читаємо: "п.6. Работа по становлению Украинского филиала СПб МС в г. Севастополе, с выездом в г. Севастополь. Срок – до (1 апреля 2012 г.". А чому до 1 квітня? Та тому, що на цей день припадає 75-а річниця з часу заснування ЧВВМУ імені П.Нахімова, правонаступником якого є сучасна Академія Військово-Морських Сил ЗС України.

Українську "філію" "Морского собранія" у Севастополі у відведений час таки створили, і тепер вона диктує, як відзначати ювілей української Академії. В результаті зараз існує два плани святкування. Наприклад, у час, коли 1 квітня в Академії ВМС проходили урочистості, багато з її спантеличених наявністю накладок планів випускників-ветеранів за планом Чорноморського флоту Росії молилися у Володимирському соборі.

Вступити всім флотом?

Колишній командувач ВМС адмірал Ігор Тенюх розповів, що йому, коли він командував флотом, надходили пропозиції із Санкт-Петербурга вступити і співпрацювати з тамтешнім морським "поважним об'єднанням". Однак адмірал заявив, що відповідно до українського законодавства співпраця можлива лише між самими громадськими організаціями, а позаяк "собранія" при ВМС не створено, тож і співпраці наразі не може бути.

Однак, після зміни у 2010 році командування українського флоту санкт-петербурзьким гінцям у штабі ВМС України таки відчинили двері. Нещодавно стало відомо, що заяви з проханням прийняти у члени російського "Морского собранія" вже написали 23 (!) командири кораблів, військових частин та офіцерів штабу ВМС України. За деякою інформацією, ініціативу проявив сам командувач, адмірал Віктор Максимов.

Цікаво, чи думав хтось у штабі ВМС, як статут Санкт-Петербурзького "Морского собранія" узгоджується, наприклад, з Програмою військово-патріотичного виховання у Збройних Силах України, затвердженою міністром оборони України у січні цього року, яка вимагає "забезпечити утвердження у свідомості особового складу Збройних Сил України патріотичних переконань щодо відданості та вірності Українському народові, готовності до оборони України, забезпечення захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності"?

Якщо справді українські офіцери, замість розвивати військово-морські традиції України, заповзялися у своїх військових частинах і на кораблях сприяти розвитку "активности и самодеятельности моряков по пропаганде героической истории Российского флота" і брати участь в увічненні героїв та традицій моряків флоту сусідньої держави, то, слід думати, адмірал Максимов мусив отримати відповідну вказівку зверху, тобто з Міністерства оборони України чи з Генерального штабу.

Тому, виглядає, що офіційно говориться одне, а робиться зовсім інше. Чи допустима така ситуація у війську, яке у будь-якій країні мусить бути зцементоване національним духом, що, за Іваном Франком, "тіло рве до бою"? І чи може армія, вихована на традиціях сусіда, врятувати свій народ від чергового рабства? Питання не риторичні.

А Києву байдуже?

Зовсім недавно військові ЗМІ повідомили, що ВМС інспектував начальник Головного управління виховної і соціально-психологічної роботи Генерального штабу Збройних Сил України генерал-майор Олександр Копаниця. Він "поставив високу оцінку стану виховної роботи і морально-психологічному рівню моряків українського флоту". Певно, це оцінка й існуванню музею Шереметьєва у севастопольській філії Центрального музею Збройних Сил України, відсутності бодай якихось знань та літератури з вітчизняної історії у командного складу ВМС України, розмаїттю іноземної військово-морської символіки на флагштоках кораблів та процвітаючій на українському флоті російськомовності.

Виконуючи статутні вимоги Санкт-Петербурзького "Морского собранія", тепер командири кораблів і військових частин ВМС України натхненно вивчатимуть і розповсюджуватимуть матеріали, пов'язані з сучасним і майбутнім не свого флоту, а російського. Отак налагодили співпрацю в дусі "Русского міра", одягнули його в українську флотську тільняшку, бо зміцнення духовного потенціалу і розвитку традицій флотів сусідніх країн, навіть найбільш братніх, статут російського "Морского собранія" не передбачає.

Написане лише підтверджує висновок, що не про морське співтовариство та не про рівноправну співпрацю в морській галузі йдеться, бо створення у Севастополі "української філії" російського "Морского собранія", виступи і дії окремих військових з Чорноморського флоту Росії є наочним прикладом політичного та історично-пропагандистського впливу на приморські регіони України, демонстрацією відсторонення історії Севастополя від історії України. І наполегливість, з якою це робиться і впроваджується у Севастополі, далеко не випадкова.

До речі, на початку квітня виповнюється 20 років з часу створення ВМС України. Чи належно згадають про цей ювілей Верховний головнокомандувач, очільники Міноборони і теперішнє командування українського флоту – це буде ще однією відповіддю на запитання – хто оті всі начальники для України, її народу, армії і флоту?

ПРОВОКАЦІЯ

КОЛЕСНІКОВ, "РУССКОЄ ЄДІНСТВО" І ЧЕРВОНІ ПРАПОРИ

У Севастополі стартував автопробіг під червоними прапорами містами України, Росії та Білорусі. 9 травня він має привезти до Москви величезну копію "прапора Перемоги". Серед організаторів – "Русское единство" і Колесніченко. Торік подібний "захід" закінчився бійками і стріляниною.

Ініціатором автопробігу виступив Кримський політичний рух "Русское єдінство". Його підтримали Держдума Росії, Федеральна агенція "Россвівробітництво", партія "Русскій блок" та союз ветеранів всіх війн "Бойове братерство". Ну, і звісно, одіозний "регіонал" Вадим Колесніченко.

Протягом 35 діб учасники автопробігу мають подолати 16 тисяч кілометрів, відвідуючи серед інших населені пункти Чеченської республіки, Північної Осетії, Дагестану, Придністров'я, а також багатьох областей Росії та України.

Як відомо, у 2011 році провокація промосковських сил під червоними прапорами призвела до масових сутичок 9 травня у Львові. Одним з організаторів силових провокацій був рух "Русское єдінство".

Нагадаємо, що у травні 2011 року Президент Віктор Янукович підписав закон щодо порядку офіційного використання копій "прапора Перемоги".

При цьому норма, яка дозволяла громадянам використовувати червоні прапори на 9 травня, існувала ще в законі "Про вшанування пам'яті Великої Вітчизняної війни", підписаному Леонідом Кучмою у 2000 році.

У червні 2011-го Конституційний суд визнав незаконним використання червоного прапора нарівні з Державним стягом України.

За повідомленнями ЗМІ

АКЦЕНТИ

ЧОМУ В УКРАЇНІ ЗАБОРОНИЛИ "БЄЛУЮ ГВАРДІЮ"?

Хай читача не лякає, можливо, надто експресивна назва цих нотаток… Насправді в Україні ніхто не заборонив і навряд чи колись зробить таке стосовно творчості Михайла Афанасійовича Булгакова. Наразі мова йтиме про можливість показу російського восьмисерійного художнього фільму "Белая гвардия" в Україні. На телеканалі "Інтер". Питання з показом цього проекту, який уже став скандальним у самій Росії, поки що на стадії "швидше ні, ніж так". Як повідомили DT.UA у пресслужбі телеканалу, "зазначена тема поки що в процесі обговорення, однак керівництво більше схиляється до "ні", незважаючи на попередні домовленості з російською стороною. В Росії рейтинги фільма були низькими. "Інтер" не проти замінити "Білу гвардію" іншим, успішнішим, проектом". Як стало відомо DT.UA з джерел на каналі, сам Володимир Зеленський "не в захопленні" від фільму, котрий мав потрапити в сітку рейтингового українського каналу вже цієї весни – вслід за російською прем'єрою.

Що ж сталося?

І чому український канал вирішив нібито "заборонити" в себе прокат екранізації "Белой гвардии"?

Денис САМИГІН

"Найбільш звіроподібне зображення українців за всю історію кінематографа". Серіал "Белая гвардия" цілком може перемогти і в такій номінації. І, здається, це головна "удача" фільму режисера Сергія Снєжкіна ("НП районного масштабу", "Брежнєв").

У день виборів Путіна державний телеканал "Россия" з ажіотажем запустив прем'єру цього восьмисерійного проекту...

Фільм мав великий бюджет. Більшість сцен знімалися в Києві.

Як відомо, Михайло Булгаков у своєму першому романі розповів про події в рідному місті наприкінці 1918 року. Коли в поваленій Російській імперії точилася громадянська війна між білими, червоними та українськими повстанцями, які боролися за незалежність.

З самого початку виникли побоювання, що українці в російському фільмі вийдуть "не дуже". Адже Булгаков, як відомо, був патріотом білої, царської Росії, але мусив жити "при червоних". А ось по "самостійниках" і Петлюрі пройшовся у своєму романі нещадно.

Екранний результат перевершив усі очікування. Автори фільму показали українців тупими садистами, придумавши (!) з півдюжини відверто українофобських сцен і мало не видавши їх "за Булгакова".

Чесно кажучи, все це було б дуже сумно, якби не було так смішно... І задовго.

Наведу у вигляді вибраного "аналізу дискурсу" низку прикладів антиукраїнських відсебеньок у фільмі п. Снєжкіна. Схожих на які немає в романі "Белая гвардия". Здається, у творчості Булгакова їх теж немає.

Фільм он-лайн доступний – отже, можна насолоджуватися.

Тут-таки й промовистий сюжет телеканалу "Россия", який став головним замовником і фінансистом проекту.

– Петлюрівський полковник Козир-Лєшко, який у фільмі став втіленням зла:

– б'є свого помічника, а потім рубає шаблею глобус із коментарем "*як жидівська голова*" (4-та серія, 33-тя хв.);

– ідучи з села, наказує селянам спалити сільську школу, оскільки вона "*уся москальського духу набралася*" (4-та серія, 59-та хв.);

– взявши Київ, каже: "*Місто... Церкви лишити, а все решту – знищити, не можна тут воювати, погано, воювати треба в полі*" (5-та серія, 35-та хв.);

– із садистським задоволенням чикрижить ножем шию юнкера, фактично дитини (5-та серія, 37-ма хв.). У фільмі є дві акцентовані сцени на цю тему, хоча, за романом, жорстоке вбивство з "вырезанием погон на плечах" – лише версія вбивства військових, яка звучить із натовпу;

– просить священика поховати свого помічника зі словами: "*Він, мабуть, потім першим нашим українським святим стане. Новомучеником Олександром Київським*" (7-ма серія, 15-та хв.). Натяк на те, звідки взялися "все эти украинские герои".

– Петлюрівська варта стріляє вночі по ліхтарях, розбиваючи їх, "*бо очі ріже*", а потім, схаменувшись, розуміє, що залишилася без світла (6-та серія, 43-тя хв.).

– Гетьман Скоропадський зривається на жінку й називає російську мову "собачьей" (1-ша серія, 18-та хв.).

Автори використали фінал із іншого твору – оповідання Булгакова "Я убил". ОК, там герой – теж лікар і вбиває теж петлюрівського полковника.

Але слова перед убивством: "*Геть з України! Все, більше ви тут жити не будете! Геть!*" (8-ма серія, 11-та хв.) – це вже "рольові ігри" авторів фільму.

Продовжую…

– Кияни істерично освистують гімн України (2-га серія, 25-та хв.).

"Краса" так і ллється з дописаних за Булгакова діалогів. У розмові білих офіцер Мишлаєвський каже про готовність убити сусіда за те, що його півень бігав і кричав "Петлюра".

– *Так можно и пол-Украины вырубить*, – намагається остудити запал Шервінський.

– *Надо будет – вырубим!* – відповідає Мишлаєвський (3-тя серія, 22-га хв.).

І це в році від Різдва Христового 2012-му "віщає" державний канал країни, яка позиціює себе християнською!

У книжці потугу повстанського руху показує сцена параду Петлюри на Софійській площі. У фільмі – все в цій сцені не за Булгаковим, крім радісного натовпу.

– Поету-патріоту, який виступає на площі біля Софії, – він єдиний у фільмі носить вишиванку, – під час його патетичної промови на сцені про український народ петлюрівець шаблею розтинає голову за (Миколо Яновичу, заплющіть очі!) недосконалу українську мову. "*Щось він погано українською мовою розмовляє. Рубайте його!*" – каже пан полковник (7-ма серія, 18-та хв.).

Частину дрібних сцен пропустимо, щоб не перевтомлювати читача. Усе це придумане! І чи не забагато? Навіть для держзамовлення від суверенної демократії.

Але ж справжній Булгаков теж не любив Петлюру та "все" українське? Справді, Булгаков був киянином, сином священнослужителів з російського Орла й україноскептиком (аби не сказати більше). За словами критика Лосєва, Булгаков відчував "*надзвичайно сильну ненависть до Петлюри та його сподвижників, – інколи ця ненависть видається навіть необґрунтованою й перебільшеною*".

Авторам фільму ненависті юнака після Громадянської війни мало. Вони помножують її ще й на свою ненависть.

Але що вирізняє талант – кожен знайде в прояві цього таланту "свою правду". Тому, навіть будучи україноскептиком, Булгаков увічнив для історії розмах українського національного повстання, торкнувся і його світлих поривів. Він повідав нам через роки про силу явища "Петлюра", під яким велася боротьба за Україну в ті вирішальні роки, 90 років тому, коли кувалася сьогоднішня незалежність. І не десь там, на заході України, а тут, у Києві, в її серці на Наддніпрянщині.

Читаючи роман "Белая гвардия", побачимо і масовість повстанців, їх підтримку народом, ейфорію киян із приводу взяття столиці Петлюрою, приклади свідомого переходу київської інтелігенції на українську мову.

Булгаков так описав повстанську армію: "*…И в этих же городишках народные учителя, фельдшера, однодворцы, украинские семинаристы, волею судьбы ставшие прапорщиками, здоровенные сыны пчеловодов, штабс-капитаны с украинскими фамилиями... все говорят на украинском языке, все любят Украину волшебную, воображаемую, без панов, без офицеров-москалей, – и тысячи бывших пленных украинцев, вернувшихся из Галиции.*

Это в довесочек к десяткам тысяч мужичков?.. О-го-го! (…) Турок, земгусар, Симон. (Булгаков про Петлюру). Да не было его. Не было. Так, чепуха, легенда, мираж. Просто слово, в котором слились и неутолимая ярость, и жажда мужицкой мести, и чаяния тех верных сынов своей подсолнечной, жаркой Украины... ненавидящих Москву, какая бы она ни была – большевистская ли, царская или еще какая".

А ось "які" настрої панували тоді в Києві показує в книжці й розмова Ніколки з хлопчиками, які каталися на санчатах на Андріївському узвозі.

– *Скажите, пожалуйста, чего это стреляют там наверху?*

Парень вынул палец из носа, подумал и сказал в нос:

– *Офицерню бьют наши.*

Однією з головних думок натовпу під час параду Петлюри на Софійській площі в романі М. Булгакова був подив людей від потуги петлюрівців:

– *Ото казалы банды... Вот тебе и банды. Ура!*

– *Слава! Слава Петлюри! Слава нашему батько!*

– *Ур-ра!..*

Інший:

– *Эх... эх... вот тебе и пятнадцать тысяч... Что же это наврали нам. Пятнадцать... бандит... разложение... Господи, не сочтешь! Еще батарея... еще, еще...*

У фільмі ж продовжують розповідати "про разложение" українців.

– Другорядний персонаж, якого грає актор Ігор Вернік, із гримасою огиди виголошує у бік радісного натовпу (алюзія на Майдан): "*Как скот, ей-Богу, стадо! Хлыстом щелкнешь, а они "Му!.." в ответ*" (7-ма серія, 12-та хв.). А потім петлюрівці починають стріляти з пістолетів по дзвіниці Софії…

Хтось скаже: "Але ж і в Булгакова Петлюра показаний погромником? Чому?" Вважається, що під час мобілізації в армію УНР Булгаков особисто був свідком побиття єврея та його вбивства з необережності повстанцями. Саме цю сцену описано в оповіданні "В ночь на 3-е число" і в "Белой гвардии".

Дорого коштувало це вбивство всьому українству. Своїм творчим генієм Булгаков посприяв створенню міфу про Петлюру-антисеміта, який проектувався на всіх українців.

Цей міф активно використовували більшовики у своїй пропаганді проти незалежної України.

Однак із історії відомо й інше: Петлюра був людиною з досить м'яким характером, за що йому навіть докоряли прихильники, романтиком, масоном і соціалістом. Не був він ні шовіністом, ні антисемітом. Те, що переможна сторона списала на Петлюру всі єврейські погроми початку XX століття, які насправді розгорілися в Російській імперії під відомим гаслом "Бей жидов – спасай Россию" і призвели до масового виїзду євреїв у США, авторів фільму не бентежить.

Але палицю все-таки перегнули. Глядач чітко побачив фальш: "*Перед нами просто зашкаливающе демонизированная орда, призванная вызвать у зрителя устойчивую зоологическую ненависть*", – пише у статті про "зображених" українців Дмитро Суворов із Росії.

Викликає подив, що колишні кияни – фантасти Марина та Сергій Дяченки разом із режисером Снєжкіним виступили авторами сценарію. А ще один колишній киянин, Олександр Роднянський, виявився продюсером саме цього фільму…

Що стосується якості серіалу, то російського глядача, судячи з відгуків, переважно він розчарував. Гарна дорога картинка не рятує. Актори, яких регулярно використовують у всіх серіалах, набридли; їхня гра банальна й часто "не вірю!"; більшість не відповідає булгаковським образам – чимало їх удвічі старші за прототипи. Фільм нуднуватий, задовгий, у ньому немає енергії Булгакова...

Картину доповнюють ляпи з українською мовою: "Де лэкар?" замість "лікар". (8-ма серія, 7-ма хв.) тощо.

Стійкий антиукраїнський душок фільму показує, що маємо ми справу з залежаними ідеями з учорашнього дня, де "ми переможемо" важливіше, ніж "ми живемо".

Але як там у класика? "Свежесть бывает только одна – первая, она же и последняя. А если осетрина второй свежести, то это означает, что она тухлая!"

"ДТ" №12

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9